Gensyn

En partikkel-forsker sidder i sit laboratorie og eksperimenter med høj-energilasere for at frembringe små ormehuller hvorigennem han kan overføre energi til fortiden.

Han er klar over at tidsrejser for biologiske organismer er umulige, men han har opdaget at han kan manipulere enkeltpartikler i fortiden med de meget små ormehuller, og det lykkes ham over tid at opskalere til at overføre mønstre til makropartikler, og hele celler ved hjælp af varierende frekvenser.

Ved hjælp af præcis lokalisering lykkes det ham at ændre fyringen i enkeltneuroner tilbage i fortiden, ved at kende den præcise lokation af en hjerne. Han kan finde de præcise neuron-synapser ved mønstergenkendelse fra den pågældende hjerne scannet i nutiden. Det kræver blot at både nutidshjerne og datidshjerne er udvokset, men ikke nødvendigvis modnet. Fysisk ens, men forbindelsesmønstre forskellige.

Han bruger fotos af kæledyr for præcis at kende lokation og tidspunkt, og efterhånden lykkes det at påvirke en musehjerne så meget at den dør - i fortiden!
Han ser beviset øjeblikketligt i nutiden, da alt materiale som fotos og video og menneskers hukommelse, inklusive hans egen, om dette kæledyrs eksistens ændres, således at det passer med at dyret døde på et præcist tidspunkt. Kun en kvantekodet note i den software der styrer hans høj-energilaser kan gemme information om at der faktisk havde været en nulevende mus i en anden tidslinje, men den tidslinje er udslettet ved energiudladningen gennem ormehullet.

Senere lykkes det ham at påvirke flere neuroner samtidig, og styre energiniveauet så de ikke destrueres, så han kan afsætte et mønster, et minde fra nutiden, i en hjerne i fortiden. Han indser at dette er en sensation, og gør klar til at dokumentere hans forsøg sammen med kolleger.

Inden forskeren offentliggør gennembruddet gribes han af grådighed og bliver fristet til at afsætte minder fra nutiden om aktiekurser og meget andet i sin egen hjerne i fortiden, således at hans fortidige jeg vil kende fremtiden, og i hemmelighed gør han systemet klar i laboratoriet, men noget går galt da han eksekverer.

Han undervurder risikoen for at skabe et feedbackloop som overfører hele hans nutidige bevidsthed og hukommelse til fortiden, og inden han når at fortryde processen finder han sig selv med nutidens bevidsthed og alle minder om hans 40-årige liv, i hans egen 20-årige krop, på hans dimission på gymnasiet, hvorfra han havde de mest præcise lokations og tidsdata, og hvor hans hjerne netop var fysisk udviklet nok til processen.

Med bevidstheden fuldt flyttet til den 20-årige krop, bliver han nu i den 40-årige krop i nutiden udsat for realitetsforstyrrelser, for den mindste afvigelse af hvad den 20-årige udgave af ham nu foretager sig i fortiden resulterer i en alternativ nutid. Forskeren er fanget i en nutidig konstant latensforskudt bevidsthed, så når verden omkring ham ændrer sig uafbrudt, er det som at skulle følge med i tusindvis af kanaler på en gang.

I denne mareridtsagtige tilstand erkendelse han noget frygteligt: I kun 1 af disse tidslinjer eksisterer hans børn! Han har to teenage-børn i nutiden, og i de første mange tusinder af realitetsskift i nutiden er hans børn forsvundet, eller andre børn dukker op og forsvinder, hans kone forsvinder og dukker op, og det går op for forskeren at det nu er op til hans 20-årige at indse hvad han oplever hvis han nogensinde skal få sine børn at se igen, og undgå at blive sindsyg af de mange skift.

Det første den 20-årige tænker på er nu at han har en masse viden om verden 20 år ud i fremtiden, og i eufori går han igang med at planlægge den perfekte fremtid, med velstand og frihed. Først efter mange

måneder begynder han at tænke på hvad hans handlinger har af utilsigtede konsekvenser for fremtiden, at hans fremtidige jeg må eksistere i en frygtelig tilstand, og pludselig indser han at han reelt har mistet hans børn. De kommer ikke af sig selv. Han gribes af stor sorg, og kan kun tænke på børnene.

Han erkender den nær umulige opgave at finde hans kommende kone, opføre sig præcis som første gang han mødte hende, sikre at hans børn undfanges på præcis samme tidspunkt og under samme omstændigheder som første gang, hvis han skal se dem igen. Dybt fortvivlet opgiver han den utopiske fremtid, og sætter sig kun et mål: At redde børnene fra ikke-eksistens!

Efterhånden som den unge forsker bliver ældre, bliver livet meget mere besværligt. Det eneste han vil er at se sine børn igen, og han kæmper for at rette op på tidslinjen så alt kommer til at ske på samme måde igen, men fordi han har udnyttet sin viden om fremtiden den første tid, og blandt andet blevet rig på aktiehandler, så skal der arbejdes hårdt for at rette ind.

Alle penge skal gives væk på en måde så det ikke får får konsekvenser for samfundet i hans umiddelbare nærhed, da det kan påvirke menneskers handlemåder og dermed splitte hans historiske omgangskreds, og han skal kæmpe for at huske præcis hvad han gjorde hvornår så han kan møde hans kone på det rigtige tidspunkt under præcis de omstændigheder som gjorde at hun overhovedet ville have noget med ham at gøre!

Han er tvunget til at lave de samme fejl og tage de samme dårlige jobs som første gang han var i 20'erne og 30'erne. Utrolig pinagtig, når man nu ved hvad der kommer til at ske og hvordan man kunne have undgået det. Ydmygelsen er total med den viden han nu er slave af. Kun ønsket om at se hans børn igen driver ham frem.

Samtidig i nutiden, kan forskeren se på de flimrende skift af realiteterne hvordan hans yngre udgave

klarer det. Han bliver ældre i samme takt som den yngre, og han mærker at den yngre har fattet alvoren og prøver at ramme rigtig, idet skiftende bliver færre, men hans børn er stadig væk. En gang imellem, når han har hans kone i nutiden, er der børn, men nogle andre udgaver som han ikke kan genkende.

(Klimaks nr 1)
Det lykkedes med nød og næppe at skabe hans egne børn, og de kan derfor ikke forsvinde igen. Forskeren i nutiden er selvfølgelig lykkelig over dette, og skiftene bliver færre, men små ændringer sker stadig, som dog ikke tager hans kone og børn fra ham, efterhånden som den yngre udgave nærmer sig den dag hvor bevidsthedsflytningen skete. Men en grufuld erkendelse begynder at snige sig ind i hans snart 60-årige hjerne.

Dagen oprinder, og tvivlen sætter nu ind i den yngre, nu jævnaldrende med hans oprindelige selv: Skal han undlade at udføre bevidsthedsflytningen? Starter det hele ikke bare forfra? Med endnu en kopi af ham som skal erkende det hele en gang til, og en endnu ældre som skal opleve realitetsskift igen, som han selv kan regne ud er forfærdelige. Hvad sker der hvis han ikke gør det?

Han er nød til at gøre alt på samme måde helt op til det sidste sekund, og i sidste øjeblik indser han, at hvis han ikke gør det igen, vil han på et øjeblik blive 20 år ældre og ikke have nogen erindring om hvad der er sket, men blot opleve et massivt hukommelsestab i en 20 år ældre krop.

(Klimaks 2)
Han vælger at starte sekvensen. Intet sker. Hans ældre jeg, som nu er 60 år gammel, har forberedt sig på dette øjeblik, og indstiller høj-energilaseren til at udslette hans bevidsthed i tid og rum, for kun på den måde kan hans yngre udgave eksistere i tid og rum. De mange realitetsskift har udmattet ham mentalt, og det er fristende at ikke gør det, da det vil fjerne 20 års hukommelse, som alligevel mest var et mareridt. Han eksekverer. Hans tidslinje

forsvinder i samme øjeblik.

Den yngre, nu 40-årige forsker, i den nye nutid, sidder og stirrer vantro på skærmen. Hans blik er pludselig tomt. Hans minder om de sidste 20 års kamp for at nå dette punkt er forsvundet, da forflytningen nu, af en eller anden grund ikke er sket. Han kan ikke huske at det overhovedet kunne lykkes, og tænker derfor blot at det ikke virkede, hvilket han ellers havde beregnet at det burde.

Det banker på døren og en kollega kommer ind i laboratoriet. For få sekunder siden havde han noget mærkeligt at fortælle, da han for nogen tid siden havde fået en indsigt, næsten som en stemme i hovedet, som sagde at han skulle redde forskerens liv, og den eneste måde han kunne gøre det på var at lægge en fejl ind i softwaren til hans høj-energilaser, således at frekvensen aldrig ville kunne nå det niveau som vil ville udløse et feedback loop der ikke kunne standses. Han var blevet overbevist om at han skulle gøre det, da det ellers ville få katastrofale konsekvenser.

Kollegaen havde opfattet at han skulle skrive alle instrukser ned i en kvantekodet note i høj-energilaserens software, som automatisk ville komme frem nu. I samme øjeblik han banker på døren glemmer han hvad han havde oplevet, og ved ikke hvorfor han er kommet.

Noten kommer frem på skærmen i samme øjeblik og de kan nu sammen se alt hvad der var sket. Det var forskeren selv, der næsten 20 år ude i fremtiden, havde sendt instruksen til kollegaens hjerne i nutiden for noget tid siden, for at redde sit yngre selv i den nye nutid, som han havde kæmpet i 20 år for at gense.

De to prøver i fælleskab at finde fejlen kollegaen havde fået instrukser på at lægge ind, men forgæves, og undervejs går det op for dem at forskeren selv har gjort sig umage med at forhindre ham selv i at lykkedes med bevidsthedsflytningen, fordi det var for

farligt, så de opgiver. De tager begge hjem til deres familier.